

Belečki zvuon

Negda, prie poune liet, trajal je prvi sveicki rat i poucale se na se strani. Te rat je i do Belca došel. Jenuga dana Joža je sedel z Baru pud lipu vu svojem dvorišču. V strahu se se stiha spominali.

- Znaš, Bara, veliju da vujaki šteri poucaju, više nemaju š čijem poucatii da bouju naš crkveni zvuon zeli, otupila ga i pretvurili ga v municiju. Koj bume stvorili?

Poucale se se bliže. Ciele sele su prestrašili. Si su znali da se nekaj grduga spravlja.

Joža, Boža, Štief i Branke se niesu šteli i mogli pumiriti s tiem da Belec ustane bez crkvenuga zvuona. Zmislili su kak bi mogli zvuon s cierkve spasiti.

- Koj čakate?! Ojte brže! – Ustali boume si bez zvuona! - kričali su z druguga sela.
- Zmislil sam se. Skrili ga boume vu Globočec i zakupali v piesek – veli Joža i zakriči.
- Zapregnate konje, zemite štrike i ideme prema cierkve pu zvuon!

Peljali su se kak strilel prema cierkve i ciele vrieme debatierali.

- Tuo se ne mogle napraviti. Zvuon je jake žmefki. Kak ga boume spustili s cierkve na zemlju? Belec bou ostal bez zvuona... Kak boume znali da je puoldan, kak boume mrtvomu zvonili? Buog dragi! Koj nam je za delati? A i vojska bi nas mogla puluviti i se potuči.

Tak su prestrašeni s kuoli došli pred cierkvu. Najpredi su se pumulili Bogu i prusili ga za oprost koj muoraju cierkve zvuon zeti pak su se prieli posla.

Branke i Štief su prešli na zvunik, na zvuon štrike zvezali i zvuon otšarafili, otpreli su veliki obluk, zacojkali zvuon i fljetne svi skup, štriki putegnuli zvuon na kuola. Na kuoli su ga utpeljali ravne v Globočec. Skupali su pod bregem grabu, spustili zvuon v grabu i zakupali ga v piesek. Zvuon je tu ostal zakopan dok te krvavi rat nie završil.

Ve, da je fala Bogu, se dobre prešle, trebale je zvuon vrnuti na stare meste na beliečki turem.

Isti mouži su zapregli opet konje, pribrali su se z ostali mouži z Lončaruvuga sela i utkupali su v Globočecu beliečki zvuon žmefki šesto kil.

- Nič, ljudi. Ideme ž njim nazaj v Belec na cierkvu Majke Buože Sneže – rekli su si skup.

S tešku mouku su ga opet štriki duvlieklina kuola i utpeljali pred cierkvu.

- Je lefke ga je bile dolje hititi. Treba ga vezda gore vdiči. Ideme, ljudi! – kričali su jeni na druge.

Štriki su zvuon puvezali, na turem zmontierali čigu, zapregli konje i štriki počeli zvuon zdigati. Beliečki turem vam je fejst visuki. Konji su jen cajt vliekli al su znemogli. Vidlii su tuo mouži i mam su puskučili pak su prieli štrike i skup s konji vlikeli. Mouž do mouža, prek gore du Bučkajuvuga zavoja, sve dok jemput zvuon nie sel na turem.

Tak je zvuon z Božju pomoč spašen i i još dien denes je pri beliečke crierkve. Tu bu i ostal zanaviek i zval nas se v cierkvu i k Bogeku.